

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 519/2020
24.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милован Ђурић, адвокат из ..., против туженог ББ. ..., чији је пуномоћник Јелица Ивковић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2236/19 од 18.10.2019. године, у седници одржаној дана 24.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2236/19 од 18.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 258/18 од 17.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд поништи, као незаконито, решење туженог број .../... од 09.08.2018. године и туженог обавезе да тужиоца врати на посао затварача аутобуса, као неоснован. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом плати трошкове парничног поступка у износу од 108.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 17.04.2019. године до исплате.

Апелациони суд у Београду, је пресудом Гж1 2236/19 од 18.10.2019. године одбио, као неосновану, жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Ваљеву П1 258/18 од 17.04.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11... 87/2018), па је утврдио да је ревизија тужиоца неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по служеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је, решењем о отказу уговора о раду, које је тужени донео под бројем .../... дана 09.08.2018. године, отказан уговор о раду број .../.... од 01.01.2018. године, због тога што није поштовао радну обавезу утврђену чланом 104. став 2. тачке 1. и 5. и став 3. тачка 7. у вези става 5. Правилника о раду, затим и члана 116. тачке 1, 27. и 57. Правилника о раду, у вези члана 179. став 2. тачка 1. и тачка 5. Закона о раду, које се огледа у несавесном, алкавом и немарном извршавању радне обавезе из члана 104. став 2. тачка 1. и члана 116. тачка 1. и 27. Правилника о раду, а по питању начина точења горива у резервоаре моторних возила, при чему је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца, сходно одредби члана 104. став 2. тачка 7. Правилника о раду. Приликом точења горива за возило регистарске ознаке ...-..., није усuo довољну количину горива, тако што је у резервоар наточено само 52 литра, што је противно наредби и упутсту непосредног руководиоца о начину точења горива. У својој изјави поводом предметног догађаја запослени је навео да је сипао гориво „до чепа“, иако је точењем горива непосредно после у предметно возило усuто још 9,7 литара горива или око 20% од уточеног горива. Неправилности приликом точења горива од стране тужиоца утврђене су и дана 24.06.2018. године, када је у возило регистарске ознаке ...-... сипао само 138,6 литара тј. 37,5 литара/100 километара, што је далеко испод просека, с обзиром на околност да је сутрадан, дана 25.06.2018. године, у исто возило сипано 200 литара или 49,4 литара на 100 километара пређеног пута. Због ових пропуста, тужиоцу је дато упозорење дана 29.06.2018. године и остављен му је рок од 7 дана да побољша свој рад, са упутством како то да учини. Формирана је и комисија која је пратила рад тужиоца, али је већ дана 11.07.2018. године приликом точења горива у резервоар возила ...-...-..., поново учинио пропуст, а што се види из листе утакања, јер је следећег дана 12.07.2018. године, када је други запослени у исто то возило сипао гориво, у резервоар стало укупно 177 литара, што према пређеној километражи за тај дан значи да је просечна потрошња горива била 38,1 литар на 100 километара, а та количина претерано одступа од уобичајене потрошње која износи највише 33,0 литара на 100 километара и последица је неправилног точења горива у моторна возила. Тужилац је учинио још један пропуст дана 19.07.2018. године, тако што није правилно затворио чеп од резервоара на возилу, а што је примећено од стране возача ВВ, који је пријавио да се током вожње осећа мирис горива. По заустављању возила је утврђено да чеп десног резервоара није био заврнут, због чега је у кривинама и на неравном путу дошло до изливања 12 литара горива, па је била угрожена сигурност и безбедност људи, имовине, као и безбедност других учесника у саобраћају, јер је могло да дође до пожара. Узрок томе је несавесно, алкаво и немарно обављање послова од стране тужиоца, на који начин је учинио повреде радне обавезе. Тужилац је писмено упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду. Упозорење је примио дана 26.07.2018. године, као и претходна упозорења од 03.04.2018. године и 29.06.2018. године.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право одбијањем тужбеног захтева тужиоца, пошто су се у конкретном случају стекли услови за отказ уговора о раду тужиоцу који је, својом

кривицом, учинио повреду радне обавезе јер се понашао супротно правилима прописаним Правилником, процедуром и упутством послодавца.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05... 13/2017), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно и немарно извршава радне обавезе (тачка 1.); ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5.). Према члану 179. став 3. тачка 8. истог Закона, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Правилник о раду туженог, у члану 104. став 2. тачка 1., предвиђа да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену тим Правилником, другим актима друштва или уговором о раду, а нарочито ако несавесно или немарно извршава радне обавезе. У ставу 3. тачка 7. истог члана Правилника, предвиђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину утврђену општим актима и посебним актима послодавца и тим правилником, а нарочито ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. У члану 116. тачка 1. истог Правилника, дефинисано је да повреде радне обавезе обухватају, између осталог, неблаговремено, несавесно или немарно извршавање радних дужности и обавеза, а у тачки 27, као повреда радне обавезе дефинисано је алкаво и немарно вршење радних обавеза и других постављених задатака.

Поступајући супротно наведеним правилима тужилац је исказао немарно и несавесно понашање тако што је, и поред упозорења, понављао пропусте у вези точења горива на које му је неколико пута указивано, а што представља повреду радне обавезе правилно квалификовану од стране туженог. Законитост поступка и побијаног отказног решења од стране нижестепених судова правилно је цењена на основу одредби Закона о раду, имајући у виду да је понашање тужиоца било супротно опису послова његовог радног места и правилима струке, при чему је он био свестан својих пропуста у раду на које му је тужени, као послодавац, и претходно указивао. При доношењу спорног решења правилно је примењена одредба члана 180. став 1. и 2. Закона о раду, јер је решењу претходило писмено упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, те је тужиоцу омогућено право на одбрану од отказног разлога, због чега је спорно решење законито и са становишта процедуре прописане за његово доношење. Пошто је побијано решење о отказу уговора о раду законито, следи да је неоснован тужиочев захтев за реинтеграцију, у смислу одредбе члана 191. Закона о раду.

Наводима ревизије тужиоца о томе да је другостепени суд олако прешао преко утврђених чињеница да тужени током претходног поступка није презентовао писану документацију у погледу материјалног задужења тужиоца горивом за точење у резервоаре моторних возила, већ да је на основу исказа саслушаних сведока закључио да постоје пропусти у раду тужиоца, оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања, а то није разлог за изјављивање ревизије, сходно одредби члана 407. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић